

at man finder det nødvendigt at bestemme sig „til en saadan ny Skats Indførelse“. Dette er Alt, hvad der derom indeholdes i Betænkningen, og end ikke det meget ærede Vornholmsske Medlems (Sonne) overmaade grundige Bemærkninger om, hvad der hører til for paa en fyldestgjørende Maade at komme til en Beslutning af den personlige Evne, have bevæget Udvalget til nærmere at inklæde sig paa det Spørgsmaal, om det i Virkeligheden kan ansees for retfærdigt, at man, for at ramme den personlige Skatteevne, blot tager Hensyn til Indtægten, eller om dog ikke Besiddelse i Forening med Indtægt er det, som i Virkeligheden constituerer den personlige Skatteevne. Under disse Omstændigheder vilde jeg, hvad der ogsaa laa nær for min hele Betragtning af en Indkomsskats Uretfærdighed i Principet og endnu større Uretfærdighed i den Maade, hvorpaa man søger at ville gennemføre den, helst have sluttet mig til det Forslag, der er stillet af det 8de Kongevalgte Medlem (Andræ), hvis Tanke ved dette Forslag forekom mig at maatte have været, enten den, at det høitærede Medlem anseer en ny Beskatning for uønskelig, eller den, at den nye Beskatning, som muligviis er nødvendig, bør tilveiebringes paa en anden Maade; men ogsaa det nævnte meget ærede Medlem har — det være mig tilladt at bruge dette Udtryk — sat sit meget skinnende Pys under en meget mørk Skjæppe, thi der er heller ikke i Betænkningen fra det ærede Medlems Side fremkommet det Mindste til Motivering af hans Indstilling om det hele Lovforslags Forkastelse, og vi have her i Salen kun hørt det ærede Medlem reservere sig sin Motivering af denne Indstilling til 3die Behandling, hvilket jo for dem af os, som staae noget tvivlende ligeoverfor hele Sagen, kun er en ringe Trøst ved denne 2den Behandling. Saaledes er jeg, da jeg ikke besidder den store finansielle Indsigt eller kan oversee Forholdene i den Grad som det høitærede Medlem, til hvem jeg sigter, ikke istand til endnu at erklære, om jeg tør følge det ærede Medlems Forslag. Thi, ligesom jeg ikke tør nægte, at der virkelig i Landet er Evne til at bære en større Skattebyrde end den, der nu er paalagt, saaledes tør jeg heller ikke, efter Alt, hvad der er fremkommet, og Alt, hvad der

er foregaaet, her og i det andet Thing, nære nogen egentlig Tvivl om, at det vil være nødvendigt at tage denne Skatteevne i større Beslag end hidtil. Derimod er jeg endnu i Tvivl om, hvorvidt den forøgede Beskatning, som saaledes maatte være nødvendig, bør tilveiebringes ved at henvende sig til den personlige Skatteevne eller bør fyldestgøres igjennem den indirecte Beskatning, og da navnlig, hvad der ligger nærmest, igjennem en Forøgelse af Brændevinsbeskatningen og af Skatten paa Tobak. — Jeg maa altsaa foreløbigt i min Betragtning gaae ud fra den Tanke, at det er nødvendigt at tilveiebringe en større Skat, og at det ikke vil være muligt at tilveiebringe det større Behov gjennem den indirecte Beskatning. Men, idet jeg gaar ud herfra, kan jeg ikke nægte, at det er med en vis glædelig Overraskelse, at jeg erfarer, at det høitærede Udvalg er kommet til det Resultat, at det, der behøves tilveiebragt igjennem en ny Beskatning, kun er 1 Million om Aaret, og det kun i et Tidrum af 2 Aar. Jeg siger, at det glædeligt har overrasket mig; thi efter Alt, hvad jeg ellers har kunnet bringe i Erfaring i det Tjerdingaar, hvori denne Sag har været til Behandling i det høitærede Udvalg, har der viist sig saa mange Symptomer paa, at Behovet var langt større, at jeg virkelig maatte slubse ved, at man var kommen til det nævnte Resultat, og det endog efterat have modtaget den høitærede Finansministers Skrivelse til det høitærede Udvalg, der er meddeelt i Betænkningen. Ved at læse denne Skrivelse har jeg ikke kunnet faae det Resultat ud, at der var noget Haab om, at der, naar vi kom til Finansperioden 1869—70, ikke længer vilde blive Tale om nogen directe Henvendelse til den personlige Skatteevne. — Jeg vil imidlertid et Dieblit forudsætte, at der kun er Spørgsmaal om for et Tidrum af ialt 2 Aar at henvende sig til den personlige Skatteevne, og at vi saa dermed ere færdige. (Ordføreren: Det er ikke sagt!) Dersom dette maatte være Tilfældet, dersom jeg virkelig maatte have Grund til at glæde mig over denne overraskende Efterretning, saa vilde jeg ikke være i mindste Tvivl om, at der ikke for Diebliffet var nogen Anledning til at indrette et storartet Indtægts-skattemaskineri og at ligne Skatten procentviis;